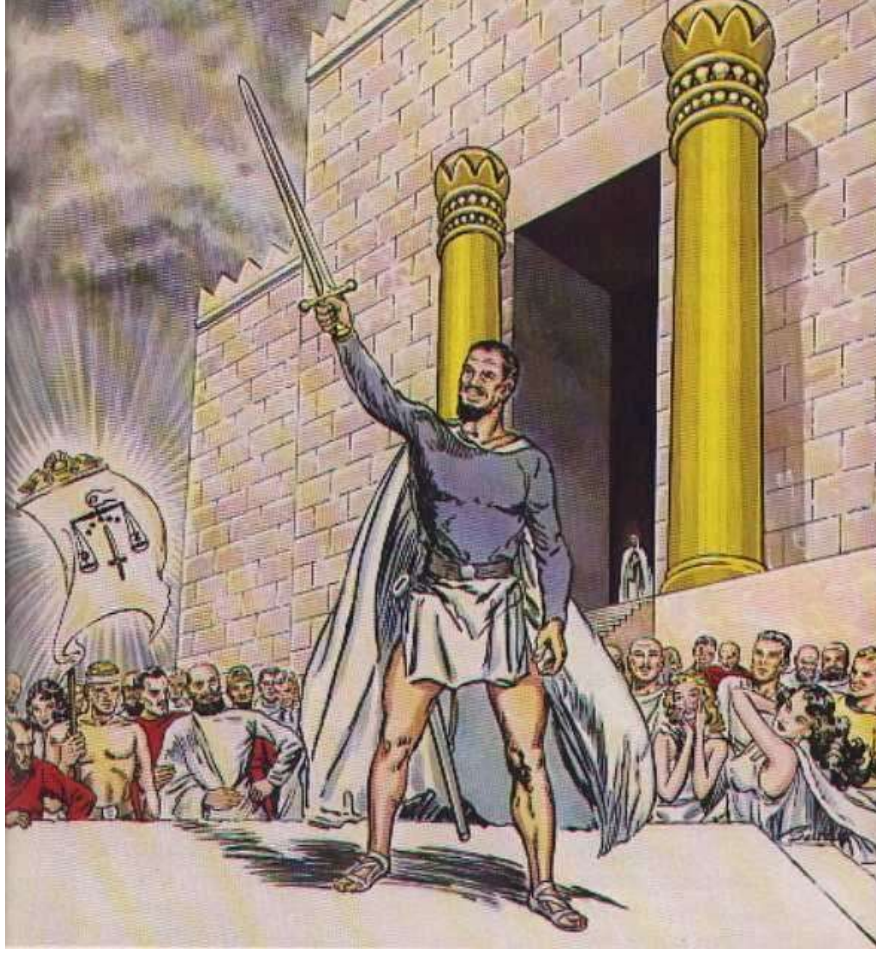

Masonlukta Pek İyi Bilinmeyen Dereceler 5:

Kudüs Prensi

Murat Özgen Ayfer
1995

Bu anlatım, gerek Masonluk ile bağlantılı bazı kitaplarda gerekse bazı masonik ritüellerde geçen konular üzerine yapmış olduğum inceleme ve yorumsal çalışmalardan biridir. Aslına bakılacak olursa, bir bakıma **“İlk Mabet”** adlı kitabımda yer alan kurgusal öykülerin özetlenmesi ile oluşturulmuş olan varsayımsal serüvenlerin sonrasına bakış gibidir. Söz konusu basılı kitaba ulaşmak zordur. Fakat bu bağlamda okunabilecek yazılar vardır; bunlar, **“Süleyman Mabedinin Öncesinden Sonrasına”** başlığı altında birbirini izleyen üç bölümde yer almıştır. Nitekim bunların sonuncusu, iki kez Babil’e gidiş referansı içerir: <https://www.academia.edu/82732610/>

Bu derece, içerdiği alegorik öykü bakımından doğrudan tek başına anlatılırsa, boşlukta kalmış gibi olur. Öykünün öncesine gitmek, uzunca bir giriş yapmak yararlı olabilir hatta gerekli bile sayılabilir. Dolayısıyla, her ne kadar bu çalışmanın tarihi 1995 olarak verildiyse de bu derlemenin sonradan yapılmış olduğu da açıkça bellidir. Ancak bunun bir basılı kaynağının bulunmadığı da göz önünde tutulmalıdır.

Giriş

Masonlukta genel olarak ritüellerin içerdiği öğretimin aktarılmasında benimsenmiş ve uygulanmakta olan belirli bir yöntem vardır.

Bu yöntemin özelliklerinden biri, ezoterik nitelikli çalışma sisteminin bir gereği olmak üzere, simgeler ve özdeyişler ile anlatımlar, simgesel nitelik taşıyan kavramlar kullanılmasının yanı sıra, alegorilere de önemle ağırlık verilmekte oluşudur.

Bir ritüelde alegori kullanıldığında, bir öykü anlatılıyor demektir. Anlatılan öykülerin çoğu sanki bir "tarihsel olay" izlenimi verir. Eğer anlatılanlar gerçeğin yansıması olarak alınırsa, ritüelin asıl iletmek istediği mesajdan uzaklaşılır. Dolayısıyla, tarihsel görünümü olsa da olmasa da ritüelde anlatılan bir öykünün değerlendirilmesi yapılırken şu noktalara dikkat etmek gerekir:

1. Olayın yaşandığı söylenen tarihin önemi yoktur. Bu herhangi bir tarih olabilir.
2. Olayın geçtiği yerin önemi yoktur. Bunun yerine herhangi başka bir yer konulabilir.
3. Olaydaki kişi adları önemli değildir. Ancak kişilerin yansıttığı karakter, erdemler ya da erdemsizlikler, insanlar arasındaki ilişkiler ve bunların sonuçları çok önemli olabilir. Bunların anlaşılıp, güncel bir bakışla yorumlanarak değerlendirilmesi gerekir.
4. Olaydaki nesneler, her bir ögesi ayrı ayrı ya da birbirleriyle bağlantıları göz önünde tutularak birer simge olarak düşünülüp yorumlanabilir.

Biri çıkar da birer alegori olarak nitelendirilen bu öykülerin aslında gerçeği yansıttığı olasılığının bulunduğunu söylerse, ona kulak verilebilir. Buna inanıyorsa, ona kendi bakış açısından hak vermek, inanışına tolerans göstermek gerekir. Çünkü bu öykülerin çoğunun ne gerçek ne de gerçek dışı olduğunu kanıtlama olanağı yoktur.

Fakat o kişi ya da bir başkası, bu öykülerin birer "katışıksız tarihsel gerçek" olduğunu ileri sürer, bizim de bunları böyle bilip böylesine inanmamızı isterse, ona karşı çıkmamız gerekir. Herkes kendince bir dogmaya bağlanmış olabilir ama hiç kimsenin bir başkasını kendi bağlanmış olduğu dogmayı kabul edip benimsemek üzere zorlamaya hakkı yoktur. Herkes kendi özgür düşünme ve öz yargılarını oluşturma hakkına sahiptir.

Bu, özgürce düşünme hakkıdır. Dahası bu hakkın kullanılması gereğidir.

Konumuza Babil ile bağlantılı alegorilerin bir özetiyle başlayalım.

Bunların hepsi, tarih bakımından M.Ö. 10. yüzyıl ortalarında Kudüs'te yapılmış olduğu varsayılan Süleyman Mabedi ile bağlantılıdır. Bunun tam tarihini M.Ö. 966 - 959 olarak verenler de vardır.

Mabedin yapımının sonlarına gelindiği bir sırada, ustalığa yükselememiş üç kalfa Başmimar Hiram Abif'i öldürdü.

Bu aşamada, şunu göz önünde tutmalıyız: Kimileri, alegorinin bu kadarı ile yetinebilir. Öyle olunca, bu alegori kendine özgü bir sonuca bağlanmıştır. Ancak yetinmeyenler için bundan sonrası da vardır.

Bazı yerlerde "Joapert" adlı bir yapıcı ustasından söz edilir. Çoğu olaylar onun çevresinde döner. Bu anlatıla göre Joapert, Süleyman Mabedi'nin yapımı sırasında ve sonrasında çeşitli aşamalardan geçer ve sonunda "Mimar Büyük Usta" unvanını alır.

M.Ö. 925 yılında Mısırlılar Kudüs'ü işgal etmiş, kenti iyice yağmaladıktan sonra yıkıp yakmıştır.

Masonik yazında, bu yıkıp yakma olayına Süleyman Mabedi de sokulur. Oysa tarihsel belgelerde adı geçmez. Çünkü tarihte Kral Süleyman'ın Kudüs'te bir ulu mabet yaptırmış olduğunu anlatan tek özgün kaynak vardır: Tevrat.

Masonluktaki ritüeller de dahil olmak üzere, daha sonra bu konuda yazılmış öykülerden hiçbiri Tevrat'ta anlatılmakta olanları bire bir izlemez ama bu bağlamda özgün tarihsel dayanak bakımından başka hiçbir kaynak yoktur.

Bu nedenle de Mısırlılar Kudüs'ü işgal ettiği zaman Süleyman Mabedi'nin de yakılıp yıkılmış olduğu, ardından onarıldığı varsayılmıştır. Ancak, tarihsel ve arkeolojik verilere bakılacak olursa, Kudüs'te Kral Süleyman'ın bir mabet yaptırmış olup olmadığı kuşkuludur.

Konumuzla bağlantılı bir sonraki tarihsel olay M.Ö. 586 yılındadır.

Tarihsel kaynaklardan elde edilen bilgiye göre, bu tarihte Babil Kralı Nebukadnezar'ın ordusu Kudüs'ü işgal etmiştir. Nabuzardan adlı komutanın askerleri kentte taş üstünde taş bırakmamıştır. Masonik yazında belirtildiğine göre, işte bu tarihte Süleyman Mabedi de yerle bir edilmiştir.

Bundan sonra Babillilerin çok ilginç bir uygulamasından söz edilir:

Çatışmaların ertesinde sağ kalmayı başarmış olan İsrailileri bir araya topladılar. Sıradan halk ve köylüler ile belli bir soyu olanları birbirinden ayırdılar. Soyluları zincire vurup Babil'e götürdüler.

Bu olay elbette sonraki bir alegorinin başlangıcıdır. Fakat biz önce değinmemiş olduğumuz bir başkasına dönelim.

Bu mabedin inşa edilmiş olduğu bölgede, yerin altında farklı erişme olanakları bulunan bir “Gizli Bölme”nin yapılmış olduğundan söz edilir. Oradaki öykünün özeti şöyledir:

Gizli bölmenin yolunu bulup ulaşmayı başaranlar, oradaki her şeyi kırıp dökerek ortadan kaldırdı. Yok edemedikleri bilgileri ise olması gereken yere, Babil’e götürdüler.

Bu olayın zamanı belli değildir; belki Babillilerin Kudüs’ü işgalinden önce, belki sonradır. Önemli olan, artık ortada gizlenmiş ve aranması gereken bir şeyin kalmadığıdır.

Babil’de Yaşam

Denildiğine göre, İsrailîlilerin soyluları tutsak edilip Babil’e götürülmüştür ama yolculukta çektikleri sıkıntıyı saymazsak, orada onlara hiç de kötü davranılmamıştır. Aslında tutsak ya da sürgün olmakla birlikte, orada hayli rahat ve huzurlu bir yaşam olanağı bulmuşlardır. Geçimlerini sağlamak için çalışmışlardır. Bir mesleği ya da sanatı olan bunu uygulamış, olmayan ya ticaretle uğraşmış ya da rençberlik etmiştir. Sarayda görev alanları, zamanla üst düzeye çıkanları bile olmuştur. Babil’de kendi törelerini koruyan bir etnik topluluk oluşturmuşlardır. Dinlerine karışılmamıştır; tapınma tarzları bakımından da baskı altına sokulmamışlardır.

Sadece, Babilli olanların kullanabildiği iki haktan yoksun tutulmuşlardır. Bunlardan biri asker olmak ya da silâh kullanmak, diğeri de Babil’den çıkmaktır.

Yine tarihsel kaynaklara bakınca, İsrailîlilerin Babil’de 40 yıl kadar kaldığını görürüz.

Dolayısıyla orada Kudüs’ten getirilenlerin ardından ikinci nesil yetişmiş oluyor. Yeni neslin yaşam tarzının, Babil’in özgün halkından farksız olduğu belirtiliyor.

Şöyle bir yorum yapabiliriz:

İsrailîliler Babil’de köle değildi. Fakat ne de olsa tutsaktılar. Oysa ataları yüzyıllardan beri hep özgür yaşamıştı. Kendilerini bu yabancı kente bağlı tutan, üstelik gerekçesini de bir türlü anlayamadıkları bu kısıtlılığın zincirlerini kırmak özlemini taşıyorlardı.

Bir ansiklopedi karıştırıp tarihsel bilgilere bakacak olursak, kimi yerde Kurus (Cyrus) Türkçe tarih ve yazında Keyhüsrev olarak anılan ünlü Pers imparatorunun, ülkesinin sınırlarını Akdeniz'e kadar genişletmek üzere büyük bir orduyla batıya doğru ilerlediğini, M.Ö. 539 yılında tüm Asur ülkesini, dolayısıyla Babil'i de ele geçirdiğini okuruz.

Konumuzla bağlantılı olarak bundan sonraki öykünün ilk bölümünü şöyle özetleyebiliriz:

Keyhüsrev, Babil'de tutsak sayılan İsraililere özgürlüklerini bağışlayarak, isterlerse ana yurtlarına dönmelerine izin verdi.

Bunun tarihi M.Ö. 538 olarak belirtilir. Bu olayın biraz daha uzun fakat gene de özet bir anlatımı şöyle yapılabilir:

Keyhüsrev Babil'i ele geçirdiğinde, buradaki devlet işlerinin çoğunu, yıllar önce Nabukadnezar tarafından Kudüs'ten getirilmiş İsraililerin çocuklarının yürüttüğünü görmüştü. Gerçi İsraililerin zincire vurulup buraya getirilmesine, ardından devletin âdeti onlara teslim edilmiş olmasına bir anlam veremiyordu ama işe yarayışından ötürü de memnun olmuştu. Ancak bu arada, İsraililerin özellikle gençlerinin, hiç görmemiş oldukları ana yurtlarına gitmek istediklerine ilişkin de birtakım söylentiler duymuştu.

Keyhüsrev, Babil'in verimli topraklarını bir güzel ektirmişti. Baharda tüm tarlalar yemyeşil olmuş, bereketli bir ürünün müjdesini vermekteydi.

Bir gece rüyasında kendini öğle vaktinde tek başına o yemyeşil tarlaların arasında dolaşırken gördü.

Ne güzeldi dünya ve yaşam... Mutluydu, neşe içindeydi. İnsanlara sevgi ve toleransla davranmak, onları da mutlu ediyor, böylece kendi mutluluğu daha da artıyordu.

Birdenbire başının üzerinden bulut gibi bir şeyin geçtiğini sezdi. İri bir kartalın gölgesiydi bu... Oysa burada kartal bulunmamalıydı; yakında hiçbir tepe, bir kayalık bile yoktu.

Kartal, başının üzerinde tur atmaya başlamıştı.

Ürktü. Yalnızdı. Bu yırtıcı hayvan ile başa çıkamazdı. Kaçmaya başladı. Kartal kovalıyor, ona pençe atmaya çalışıyordu.

Tam sığınabileceği bir ağaç bulmuştu ki, bu kez kükreyen bir aslan ile karşılaştı.

Ne yapacağını, ne yana gideceğini şaşırmişti. Yankılanan bir ses duydu. Biri ona «Boyundurukları kır. Ezilmişlere özgürlüğünü bağışla.» diye sesleniyordu.

Keyhüsrev kan ter içinde kalmış olarak uyanıp da bu kâbusu atlattıktan hemen sonra, o sıralarda Babil'in en ünlü kâhini sayılan Daniel'i çağırttı. Ona rüyasında gördüklerini anlattı. Bunları yorumlamasını istedi.

Daniel, Keyhüsrev'e şöyle dedi: *«Senin karşında büyük bir sorun var. Bunda senin hiçbir kusurun olmayabilir ama senin omuzlarına yüklenmiş. Bu başına büyük bir dert açabilir. Tüm kazanımlarını yitirmene bile neden olabilir. Bunu da burada bulunan yabancılardan iki topluluk yapabilir.»*

Keyhüsrev Daniel'den daha açık anlatmasını, ne yapması gerektiğini belirtmesini isteyince; ona bunu tam olarak bilmesine olanak bulunmadığını fakat Babil'de tutsak olan İsraililere özgürlük bağışlayacak olursa, en azından onların kral ailesinin soyunu sürdürenler ile Kudüs'ün özgün sahiplerini buradan uzaklaştırıp yurtlarına gönderirse, tehlikeyi savuşturmak bakımından bunun bir yararı dokunabileceğini söyledi.

Keyhüsrev ona böyle bir yoruma nasıl varabildiğini sorunca, Daniel bunun tam ve kesin bir yanıtını veremeyeceğini, biraz esinlenme ya da sezme yeteneği sayesinde olabildiğini, fakat o rüyasında karşılaşmış olduğu aslanın, İsraililerin kral ailesi Yahuda'nın alâmeti olduğunu da unutmaması gerektiğini belirtti.

İsrailileri geri göndermek... Keyhüsrev'in buna bir diyeceği olmazdı. Hemen onların genç önderi Zorobabel'i çağırttı ve ona bundan böyle özgür olduklarını, ülkelerine dönebileceklerini, oraları yeniden imar edip kentlerini yeni baştan kurabileceklerini, bu arada her ne kadar Perslerin Züldüş'ün önerdiği inanç ilkelerini izlese de onların, yıkılmış olan mabetlerini Musa'nın getirmiş olduğu ve kendilerine özgü dinleri uyarınca yeniden yapabileceklerini bildirdi.

Bu kadarla da kalmayıp, Babil'in hazine dairesinde Kudüs'ten getirilmiş değerli öğeleri de ayırarak Zorobabel'e teslim etti. Bunların arasında İsraililerin çok önem verdikleri adam boyundaki yedi kollu altın şamdan da vardı. Yahuda ailesinden yani İsraililerin kral soyundan gelme olan Zorobabel'in önderliğini onaylayıp ona bir özel kuşanım taktı. Ne zaman isterlerse, topluca ya da gruplar halinde art arda yola çıkabileceklerini söyledi.

Babil Sonrası

Bu öykünün ikinci bölümünde, Zorobabel'in önderliğindeki bir grup İsrailinin Kudüs'e gidişi anlatılır. Kimileri Babil'de kalmayı yeğlemiştir; birçokları da başka ülkelere göçmüştür.

İsraililerin Kudüs'e dönüşünün en önemli aşamasının Fırat nehri üzerindeki Gabara Köprüsü'nden geçiş olduğunu görürüz. Alegorinin en önemli noktası buradadır.

Şöyle bir özet yapabiliriz:

Babil'den dosdoğru Kudüs'e gitmek, aradaki çöl nedeniyle pek zordu. Daha uzun sürse, daha çok zaman alsa bile çok daha güvenli olacağı için, Zorobabel önderliğindeki İsraililer önce Fırat nehri boyunca kuzeybatıya doğru ilerledi. "Verimli Hilâl" olarak da anılan bölgeden dolanmayı yeğlediler.

Nehrin batı yakasına geçip Fenike'ye doğru yönelecekleri Gabara Köprüsü'ne geldiklerinde, karşılarında Suriyeliler'i buldular.

Suriyeliler, onlara geçit vermemek istedi. Aralarında çatışma çıktı.

İsrailliler köprü üzerinde soydaşlarından birçoğunu yitirse de Suriyelileri alt etmeyi, köprüyü geçerek Şam'a doğru ilerlemeyi başardı.

Ancak Zorobabel bu çatışmada Keyhüsrev'in kendisine verdiği regalyayı düşürerek yitirdi. Kudüs'e vardıkları zaman, orada, atalarının öz yurdunda, kimliğini yeniden kanıtlamak zorunda kalacaktı.

Kudüs halkı genç önderlerini sevinçle bağrına bastı. Onun için, bu yolculuğun anısını da yansıtan bir özel eşarp yaptırdılar. Babil'den Kudüs'e doğru hayli uzun süren yolculukları sırasında olup bitenler unutulmasın diye de üzerine Gabara Köprüsü'nün simgesel motifini yerleştirttiler. Bu, zengin bir regalya sayılmazdı fakat anlamlıydı. Kudüslüler, Zorobabel ile beraberindekilerin Babil dönüşü başlarından geçen olayı, kendi dillerinde **“Jaboru Hamaim”** (suları geçerken) diye anıyordu.

Bu nedenle, bundan böyle “İbranîler” (suyun öteki yanından gelenler) olarak da anıldılar.

Keyhüsrev, tüm olanaklarıyla Zorobabel'i destekledi. İsraillilerin Kudüs ve dolaylarında önceki gücüne kavuşmasını, bölgede barışın sağlanıp korunması bakımından çok yararlı görüyordu.

Ancak bu destek uzun süremedi çünkü Keyhüsrev M.Ö. 530 yılında ölünce, Pers İmparatorluğu'nun politikası değişti.

Başta Suriyeliler olmak üzere çevredeki diğer kavimler, kentlerini ve mabetlerini yeniden inşa etmeye girişen İsraillilere rahat vermiyor, ikide birde saldırıp işlerini bozmaya çalışıyorlardı. Bu yüzden de İbranîler, simgesel olarak, bir ellerinde mala ile çalışırken, ötekinde kılıç taşıyordu. Çok zorlandılar. Fakat direndiler. Sonunda gerek Kudüs kentinin gerekse mabetlerinin yeniden yapımını başardılar. (Bunun tarihi M.Ö. 516 olarak verilir.)

Bu başarıda, bir zamanlar Babil’de Zorobabel’in çocukluk arkadaşı olan Darius’un, M.Ö. 522 yılında imparatorluğun başına geçişinin önemli etkisi oldu. Nitekim birçok yazında, Darius’un, Zorobabel ile birlikte bu bölgedeki dengeyi sağladığından söz edilir.

Keyhüsrev’in Babil’de İsraililerin soyundan gelenlere böyle iyi davranmış olmasının sadece gördüğü rüya ve onun yorumuna bağlı olamayacağını ileri sürenler vardır. Daha başka, daha akla yatkın gerekçeler aranır. Kimileri bu bağlamda şöyle bir görüş ileri sürer:

Keyhüsrev, imparatorluğunu genişleterek Akdeniz’e yaslamak istiyordu. Bunu yapabilecek gücü vardı. Fakat güçlü olduğu kadar da akıllı bir adamdı. Uzak ülkeleri denetim altında tutmanın zorluğunu biliyordu. Bunun için oralarda rahatça güvenebileceği toplumlar olmalıydı. İsraililere özgürlüklerini bağışlarken, onları kendisine borçlu duruma düşürmüştü. Artık onlardan kendisine hiçbir zarar gelmezdi.

Kimileri de konuya din ve inanç açısından bakarak şöyle bir yorum yapar:

Her şeyden önce Babillilerin İsrailileri niçin ezip geçmekle kalmayıp onları tutsak ederek Babil’e getirdiklerini anlamak gerekir. İsraililer çevrede “tek tanrı” inancını edinmiş olan yegâne toplumdur. Diğerlerinin hepsi çok tanrıciydi. Bunların başında ise aslında Babil kaynaklı olan Baal inancı gelmekteydi.

İsraililer, kendi dinlerinin kapsamında, özgün Babillileri ve onun tarihteki yüce kralı Nimrod’u kötülüyordu. (Tevrat’ta Kral Nimrod’un Babil Kulesi’nin yaptırıp Tanrı’nın buyrultusuna karşı gelişi anlatılır.)

Babil Kralı Nabukadnezar, kendisini “İkinci Nimrod” olarak görüyordu. Şöyle diyordu: «Kimin tanrısı daha güçlüymüş görelim. Eğer İsraililerin o sözünü ettikleri ve çok güvendikleri tanrı sahiden de güçlüyse, Babil’e gelsin de onları elimden kurtarsın bakayım.»

Babil Kralı Nabukadnezar, İsraililer ile öteden beri süren uyuşmazlığını, âdeta bir “tanrılar savaşı” biçimine dönüştürmüştü. Oysa Keyhüsrev, Zerdüşt’e ve getirmiş olduğu dine inanmıştı. Bu iki dine inananların, tapınma tarzı bakımından farkları olsa bile, Yehova’yı Ahura Mazda ile özdeş tutuyordu. İsraililere karşı hiçbir hıncı olmamasının ötesinde, onları anlayışla karşılıyordu.

Bu arada, Keyhüsrev ile Zorobabel'in ilişkisinin bir varsayım ya da salt bir efsane olmadığını da belirtmek gerekir. 1879 yılında antik Babil kentindeki kazılar sırasında bulunmuş, bugün Londra'daki Britanya Müzesi'nde yer alan kilden yapma silindirik bir tablet üzerinde, Keyhüsrev'in Babil'de tutsak olan İsraililere özgürlük bağışlama buyruğu yazılıdır. Ancak bunun ayrıntılarının doğruluğu elbette tartışılabilir.

Tarihsel kaynaklarda, Kudüs'teki Siyon Tepesi'nde "İkinci Mabet" adı verilmiş tapınağın yapımına M.Ö. 535 yılında başladığı, 20 yıl kadar sürdüğü, M.Ö. 516 yılında bitirildiği belirtilir.

Buna göre Kudüs tam 70 yıl boyunca "mabetsiz" kalmıştır. İkinci Mabedin yapımının uzun zaman almasının bir nedeni de M.Ö. 528 yılında Keyhüsrev'in ölmesidir. Yerine geçen oğlu Kambis (Artakserkes), İsraililere hiç de sıcak gözle bakmamıştır.

Yedi yıl sonra yani M.Ö. 521 yılında imparatorluğun başına geçen Darius (Daryaveş) geçti. Onun tutumu ise çok farklı oldu. Şöyle bir öykü anlatılır:

Darius Pers imparatoru olunca, Kudüs'te Zorobabel'in yönetiminde bir "elçi kurulu" oluşturuldu. Babil'e gittiler. Darius, Zorubabel'i çok iyi karşıladı. Onu dinledi; sorunlarını anladı. Zaten başka türlü beklenemezdi çünkü çocukluklarından beri tanışmışlardı. Arkadaş oldukları bile söylenir. Bir buyruk yayımlayarak Kudüs'e resmen özerklik tanıdı. Zorobabel'e de "Egemen Kudüs Prensi" unvanını verdi. Kudüs'e karşı herhangi bir olumsuz davranışta bulunanın, bunu doğrudan Pers imparatoru olarak kendisine karşı yapılmış sayılacağını bildirdi.

Kudüs'te...

Kudüs'teki ikinci mabedin yapımına ilişkin öykü masonik bir tarzda anlatılır fakat aslında Tevrat'tan alınmadır. Tevrat'ın 2. Krallar bölümünün 24. ve 25. bapları ile 2. Tarihler bölümündeki 36. bap, ayrıca Ezra bölümünün tümü bunu anlatır.

Ancak masonik ritüellerde anlatılan öyküler baştan sona Tevrat'ı izlemez. Bazı bölümler seçilerek alınmış, üstelik biraz değiştirilmiş, eklemeler yapılmıştır.

Değişik zamanlardaki Pers imparatorlarının tutumları arasındaki farklılığın dinsel inançlara karşı gösterilen tolerans düzeyinin farklılığından kaynaklanma olduğu söylenebilir. Fakat konuya tarihsel açıdan daha derinlemesine bakıldığında, işin içinde birtakım politik ve ekonomik etkenlerin önemli rol oynadığı görülür.

Dekorasyon

Bu derecede bir adayın Kudüs Prensi unvanını alabilmesi için yapılan törende çalışma alanı iki ayrı salon biçiminde düzenlenir. Bunlardan biri **“Batı Salonu”**, diğeri **“Doğu Salonu”** olarak anılır. Batı Salonu Kudüs'ü, Doğu Salonu ise Babil'i temsil eder.

Ritüelin ilk bölümünde duvarlar **tan rengi** (safran sarısı) perdelerle kaplanmıştır. Doğu ile Batı, beyaz, mavi, kırmızı ve mor renkli perdelerle birbirinden ayrılmıştır. her şey darmadağın bur haldedir; yerde kırık sütun parçaları vardır. Ortalık alaca karanlık, karmakarışıktır. Adaylar, simgesel yıkıntılar arasında yerde oturur.

Ritüelin ikinci bölümü Darius'un Babil'deki taht odasında geçer. Doğu bölmesi bu amaçla kullanılır. Orada duvarlar kırmızıdır ama yer yer yeşil, beyaz ve mavi perdeler de asılıdır. Darius'un beş basamakla çıkılan koyu sarı renkli tahtının arkasında ışık saçan bir güneş bulunur.

Ritüelin uygulanmasında, elçi kurulu Kudüs'e döndükten sonra Batı Salonu da düzene konur ve **beşer mumlu beş şamdan** (toplam 25 ışık) ile aydınlatılır.

Unvanlar ve Kuşanım

Bu derecedeki bir masonun unvanı Kudüs Prensi'dir. Fakat ritüelik uygulamada hepsi **“Değerli Prensler”** olarak anılır. Başkanı **“Pek Âdil Prens”**, yardımcılarının her biri ise **“Pek Aydın Prens”** unvanını taşır.

Derecenin kordonu tan rengindedir. Çevresi sırma ile çerçevelenmiştir. Sağ omuzdan sol kalçaya doğru uzanacak biçimde takılır. Ön yüzüne altta bir **“hançer”** onun üstüne **“terazi tutan bir el”** ve **“beş yıldız”**, onun üstüne yan yana **“iki tac”**, en üste de bir **“kılıç”** işlenmiştir. Kordonun ucunda bir küçük **“mala”** asılıdır. Buradaki beş yıldızın daha önce sözünü ettiğimiz "elçi kurulu"nu, iki tacın ise devlet ve din yetkelerini simgelemekte oldukları benimsenir.

Derecenin bijusu, altın rengine yuvarlak bir madalyon şeklindedir. Bir yüzünde **“terazi tutan el”**, diğer yüzünde ise bir **“kılıç ile beş yıldız”** ve karşılıklı olarak D ve Z harfleri vardır; bunlar, Darius ve Zorobabel'i temsil eder. Kimi uygulamalarda bu harfler terazinin keferine ya da yanlarına konur.

Önlük koyu kırmızı renklidir. Çerçevesi ve kapağının kenarları koyu sarıdır. Ortasında **“giriş kapısının iki yanında birer sütun olan bir mabet”** resmi vardır. Önlük gövdesi üzerinde ayrıca **“bir kalkan ve üzerinde bir kılıç”**, **“bir kare ve üstünde bir üçgen”**, Fenike alfabesinin harfleriyle “A” ve “T” vardır. Kapağının üzerine **“terazi tutan el”** işlenmiştir.

Bitirelim...

Bu kısa çalışmanın başında belirtilmiş olduğu üzere; bu anlatımları birer gerçek tarihsel olay gözüyle bakılmamalı. Ne denilmek istendiğinin anlaşılmasına çalışılmalı.

Herkes bu alegorik anlatımları kendi birikim ve becerisiyle yorumlayabilir. Daha önce başkalarının yaptığı yorumlardan da yararlanabilir ama sonunda kendi yargısını kendi özgür düşüncesiyle oluşturmalıdır.

Kuşkusuz bu satırların yazarının da bu anlatılarının dışında kalan öğeler ile bağlantılı olmak üzere, bireysel düşünüşü, değerlendirme ve yorumları var. Fakat başkalarını yönlendirmemek, istemeden bile olsa etkilememek için, burada bunlar yazılı hale dökülmemiştir.

Ancak şu söylenebilir:

Tüm bu anlatımları, herhangi bir inancın ya da mistik eğilimin ne yandaşı ne karşıtı olmaksızın, insancı (hümanist) bir tutumla, bilimsellik ve akıl yoluyla değerlendirmek olanaklıdır.

Yapılması gereken de budur.